

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 maja 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. po rozpoznaniu wniosku z dnia 29 stycznia 2018 roku odmówił S. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (decyzja k 11 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 29.01.2018 r.)

W dniu 25 czerwca 2018 roku S. Z. złożył odwołanie od powyższej decyzji. (odwołanie k 3)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 16 lipca 2018 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie. (odpowiedź na odwołanie k 7)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

S. Z. (ur. (...)) cierpi na zaawansowaną chorobę zwyrodnieniowo – dyskopatyczną odcinka szyjnego i piersiowego kręgosłupa z zanikami mięśniowymi obręczy barkowej, szczególnie prawej oraz na przemijającą niewydolność naczyń mózgowych, z występującymi w przeszłości napadami padaczkowymi. Wymienione naruszenia sprawności organizmu – z neurologicznego punktu widzenia - nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy wnioskodawcy. Odwołujący jest osobą niepełnosprawną, ale zdolną do wykonywania pracy zarobkowej zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych. (pisemna opinia biegłego sądowego lekarza neurologa J. B. – k 32-35)

U wnioskodawcy występuje nadto przewlekła stabilna choroba niedokrwienna serca, stan po przebyłym ostrym zespole wieńcowym bez uniesienia odcinka ST leczonym koronaroplastyką gałęzi okalającej z założeniem stentu, po przebytej w 2012 roku ablacji szlaku dodatkowego łącza przedsionkowo – komorowego z powodu zespołu preekscytacji (...), po krótkotrwałym niedokrwieniu mózgu w 2014 roku. Występuje nadto nadciśnienie tętnicze zredukowane. Wskazane naruszenia sprawności organizmu nie obniżają jej w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy. (pisemna opinia biegłego sądowego lekarza kardiologa B. Lao – G. k 39-40)

Zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa wnioskodawcy w odcinku szyjnym i piersiowym, z zanikami mięśniowymi kończyny górnej prawej nie upośledzają funkcji narządu ruchu. Z ortopedycznego punktu widzenia wnioskodawca jest i był w dacie wydania spornej decyzji zdolny do pracy. (pisemna opinia biegłego sądowego lekarza chirurga – ortopedy M. S. k 44-46)

W dniu 29 stycznia 2018 roku ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek k 1 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 29.01.2018 r.)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, w tym opinii biegłych sądowych, co do których żadna ze stron nie zgłosiła zarzutów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;

4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

W oparciu o art. 12 ust. 1 wskazanej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest zaś osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust.2), a częściowo niezdolną do pracy - osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3)

Na mocy art.13 ust.1 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Wskazane w cyt. przepisie art.57 warunki muszą być spełnione kumulatywnie. Brak choćby jednego z nich powoduje brak prawa do świadczenia.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, a oparty na opiniach biegłych sądowych lekarzy specjalistów z dziedzin schorzeń, na które powołuje się S. Z., wykazuje jednoznacznie, że organ rentowy zasadnie odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Biegli wydający opinie w niniejszej sprawie jednoznacznie wykluczyli stan niezdolności do pracy wnioskodawcy w dniu wydania zaskarżonej decyzji.

W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie są jasne, logicznie uzasadnione, nie zawierają żadnych braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Opinie te zostały sporządzone w oparciu o wyniki badania bezpośredniego oraz analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej. Biegli szczegółowo i w sposób pełny określili schorzenia występujące u badanego oraz ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy.

W ocenie Sądu powołane opinie - jako rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot nie zawierają sprzeczności ani braków, które pozbawiałyby je mocy dowodowej, zostały przekonująco uzasadnione, a zawarte w nich końcowe wnioski orzecznicze logicznie wynikają z przeprowadzonych badań i analizy dokumentacji lekarskiej.

Fakt, że opinie biegłych nie mają treści odpowiadającej stronie, nie może mieć w tym wypadku znaczenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok SN z dnia 5 czerwca 2002 roku I CR 562/74 LEX nr 7607; wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 roku I PKN 20/99 OSNP 2000/22/807).

W konsekwencji w sprawie nie pojawiły się kontrargumenty, które mogłyby budzić wątpliwość Sądu, co do jednoznaczności opinii biegłych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.